Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste November 1899. 48de Aargang.

Tale af Apostel F. D. Richards,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de April 1899.

Elskelige Tilhørere! Idet jeg træder frem her, veed jeg tilvisse, at det er umuligt for nogen at tale opbyggende og belærende til en Forsamling som denne, medmindre han er under den Helligaands Indflydelse. Uden han er under dens Inspiration, vil han ikke formaa at føde og styrke sine Tilhørere i det aandelige, og lede dem fremad paa Retfærdighedens Bane. Det er derfor mit inderlige Ønske, at den Helligaand maatte assistere mig, uden hvilken det vilde være umuligt at opnaa det forønskede Formaal i Dag.

Naar vi betragte det Værk, Herren har paabegyndt paa Jorden, er det vidunderligt, ja, udenfor den menneskelige Forstand. Naar vi se tilbage paa vore egne Erfaringer, finde vi paa hele vort Livs Vandring Aarsag til Taknemmelighed til vor himmelske Fader for hans kærlige Varetægt over os gennem den forsvundne Tid indtil denne Stund. Naar vi se, hvor mange have vandret bort paa enhver Side og svigtet Guds Sag, maaske kun paa Grund af Bagateller, saa er det desto mere mærkeligt, og Aarsag til inderligere Taknemmelighed til Herren, fordi han har ledsaget og understøttet os. Vi have i denne Konference haft saa mange Instruktioner, der tilsyneladende have strakt sig over alle Tidsperioder af Menneskets Tilværelse, og berørt vore verdslige Affærer, saasom Markers og Frugthavers Dyrkning. Livets Vej er bleven omhandlet, og om vi have lyttet med Opmærksomhed, og lagt paa Hjærte det, som er bleven sagt, ville de vist nok være af stort Værd til de paaskønnelige, og til dem, som forfejle i at drage Nytte af dem, vil det være et stort Tab. Efterdi mange Ting volde os forskellige Bekymringer, saasom Fattigdom, endog undertiden Nød, eller om vi maaske ere komne i Trang formedelst vor egen Uforsigtighed, saa faa vi kun tildels den Nytte, vi ellers kunde erholde, hvis vi altid kunde bevare den stille Ro

og fulde Tilfredshed, der besjæler dem, som ere mest tjenstvillige mod Gud og hans Værk.

Jeg har haft mange Erfaringer i de tredsindstyve Aar, jeg har staaet i Samfund med denne Kirke, og i hvad Brødrene have omtalt i denne Konference, have de berørt og genkaldt meget af det, som har været mine egne Erfaringer. I store Forsamlinger, hvor Evangeliet bliver forkyndt for fremmede, er der Folk af mange forskellige Stemninger tilstede for at lytte. Der er dem, der annamme Ordet i deres Hjærter med Glæde, fordi det synes netop at være, hvad deres Sjæle have Trang for, og følgelig ere helt og holdent modtagelige for det, som er bleven sagt. Mange af os kunne erindre, da vi for første Gang hørte Evangeliet forkyndt. Det kom til os med en Indflydelse af Tilfredshed og Taknemmelighed, og vi annammede det, saa snart vi hørte det. Der er dem, hvis Hjærte og Samvittighed er ret for Herren, som ere rede til at annamme Sandheden, og paa saadanne kan den Helligaand virke og give dem Vidnesbyrdet med det samme. Andre i Forsamlingen ere mere af en agnostisk Karakter, og vide ikke om hvad de høre er sandt eller ikke, de ere kanske ogsaa ganske ligegyldige desangaaende og ere der kun af Nysgerrighed, og disse kunne ikke anerkende noget for Sandhed, uden det er tydeligt bevist af den hellige Skrift. Atter andre ere tvivlende, modsigende og vantro, om end noget vises dem af Skriften — Folk som have elsket det syndige, og hvis Samvittighed er aldeles bedøvet og følesløs for Sandhed. Aanden kan ikke paavirke dem, og de ere maaske slet ikke værdige til disse Vidnesbyrd. Der kunde muligen være nogle tilstede, som have Skyld i Blodsugydelse. De kunde muligen se Sandheden, men paa Grund af deres Ugudelighed, have afskaaret sig fra det Privilegium, at annamme den, eller at drage mindste Gavn af de evige Sandheder, der i saa herlige Ord forkyndes for dem, og disse lade Ordet passere ligesom Vinden paa den golde Mark, og de se ikke det gode, naar det kommer til dem.

Herren har fortalt os i en af sine Aabenbaringer, at fra den Tid, da han gav sit Evangelium til Menneskene, vilde disse, ved at høre og forkaste det, komme under Fordømmelse. Den Tilstand, Mennesket kommer i ved at forkaste Evangeliet, er skrækkelig og højst beklagelig. Vi, som have været saa lykkelige at annamme og adlyde det, have den største Aarsag til at takke Gud, som har givet os Evne til at forstaa og kende den gode Hyrdes Røst, da vi hørte den, samt Kraft og Mod til at annamme Evangeliet, og prøve paa at efterleve det, uagtet alle vore Svagheder og Ufuldkommenheder, samt alle Verdens Tillokkelser, der have omgivet os og søgt at drage os bort fra Herrens Veje. Vi skylde ham i Dag vor hjerteligste Tak, fordi han endnu velsigner og bevarer os.

Ved en vis Lejlighed fortalte Herren Moses, hvad hans Værk var,

og Moses blev videbegerlig. Saaledes blive vi alle, naar vi blive fortrolige med dem, som vide mere end vi. Det er naturligt for os at tragte efter mere Kundskab, hvis vi have Sandhedens Lys i os, hvilket er en Part af Herrens Herlighed. Vi hungre og tørste efter Kundskab. Frelseren sagde: „Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulde mættes." Saaledes er der Trøst for os, om vi kun holde ud til Enden. Da Moses først begyndte at adspørge Herren, afslog han ham og sagde, at de store Ting han saa, vare ham viste til Herrens Ære og Forherligelse. For ham vare de alle talte, sagde han, men for Menneskene ere de utallige. Tilsidst fortalte han Moses, at hans Gerning og Ære var at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Af dette vil det ses, at før Jorden blev skabt og Fader Adam fik den i Besiddelse, vidste Gud, at Døden kunde blive bragt ind i Verden formedelst Overtrædelse af Loven, og at der var en Plan lagt til at imødekomme en saadan Tilstand. Prøven kom, Dødsdommen blev fældet, og Menneskene vare underkastede Døden. Nu saa det ud til, at Formaalet, for hvilket Verden blev skabt og Mennesket blev sat paa den, var en Skuffelse. Hensigten var, at Menneskenes Aander skulde komme her og iføres Legemer, paa det at de kunde erholde Kundskab, Velsignelser og Guds Kraft i Kødet, og at han maatte kunne ophøje og forherlige disse Legemer. Da Døden kom ind i Verden, blev Legemet og Aanden adskilte, og hans vise Hensigt syntes tilintetgjort. Men til at imødekomme dette havde Herren beredet det Guds Lam, som var „slagtet før Verdens Grundvold blev lagt", og kom i Herrens egen bestemte Tid for at fuldbyrde og gengive det tabte. Hvor ofte fortalte ikke Frelseren Disciplene, naar de vare forsamlede, at de karske behøve ingen Læge, men dem, som ere syge. Menneskets Søn kom ikke for at kalde de retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Han kom for at genoprette det tabte, sagde han. Det, der var tabt, var jo Legemet, som var henlagt i Graven, og han kom for at tilvejebringe Legemets Opstandelse. Dette synes at være Hovedsummen af den Udtalelse, at hans Værk og hans Herlighed bestod i, at erhverve Menneskenes Udødelighed og evigt Liv. Dette tragte vi efter, nemlig, at vi, ved at efterleve Guds Befalinger, maatte agtes værdige til at opnaa den bedste, nemlig den første Opstandelse til Udødelighed og evigt Liv, og en fuldstændig Indlemmelse i Guds Rige. Apostlene syntes at forstaa dette. En af dem siger, at Liv og Uforkrænkelighed er bragt for Lyset formedelst Evangeliet. Han syntes at forstaa, at Liv og Uforkrænkelighed gik over den menneskelige Forstand, medmindre det blev aabenbaret og opklaret ved Evangeliet. Saaledes vil den store Genoprettelse blive tilvejebragt.

Naar vi nu skue ned til vor Tid, se vi, at vi leve paa en Tid, som i Skriften kaldes Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken Herren har lovet, at samle tilsammen i eet alle Ting, som ere i Kristo, baade

det, som er i Himlen, og det, som er paa Jorden. Dette er som Skriften beretter, og det er hvad vi stræbe for. Saa snart Evangeliet blev forkyndt for Menneskene, kom Indsamlingsaanden over de troende. Da Kirkens Præsidentskab udsendte Ældster fra Kirtland Templet over til Europas Lande og paalagde dem, at de ikke skulde prædike Indsamlingen indtil videre, begyndte de Hellige der at drømme om Indsamlingen og om Zion. Det var umuligt at skjule dette Princip for dem. Aanden, der medfølger Herrens Værk, kom over dem, og saaledes kommer Indsamlingsaanden over de Hellige, hvor som helst Evangeliet forkyndes; og der kommer en Længsel over dem til at forlade de Steder, hvor de ere blevne som fremmede, og til at rejse op til det Sted, hvor Folkets Tro er lig deres egen; til et Folk med hvem de have Bekendtskab i Herren, og med hvem de staa i Samfund. Med Hensyn til Folket i denne Tid, er der een meget vigtig Ting, der fortjener vor Opmærksomhed. Det er, at der iblandt os er saa mange unge Mænd, og saa mange unge Kvinder, som have naaet den modne Alder, og burde alvorligen overveje Vigtigheden af at forene sig i Ægteskab paa den rette Maade, og begynde med det hæderlige Hverv, at danne sig en Familie og bygge sig et Hjem, og saaledes blive nyttige og trivelige Medlemmer af Samfundet. Dersom jeg kunde tale i Ørene paa mange af vore unge Mænd, vilde jeg sige til hver af dem, se dig om, kære Broder, og opsøg dig en af de unge Søstre, som venter paa, at du skulde komme og tilbyde hende at blive din Hustru — en trofast Pige, som ærer og adlyder sine Forældre i sit Hjem; som har lært at arbejde og lade sin Moder hvile sig; som er vindskibelig og har Mod til at imødegaa enhver af Livets Pligter. Vent ikke til du har Penge nok til at bygge et Hjem og fylde det med alt, hvad der gør Livet behageligt. I, som holde eder tilbage, lad mig sige eder: om I ikke have et Hjem, bed Herren om at velsigne eder i eders Bestræbelser paa at faa et Hjem. Gaa ud og faa eder et Stykke Jord i Eje. Der er Jord nok at faa endnu paa mange Steder. Unge Mænd, læg denne Sag paa Hjærte, og tænk paa, hvorledes I ville føle, naar I blive 70 eller 80 Aar gamle, hvis I skulde leve saa længe. Tænk paa, hvorledes I da vilde ønske eders Forhold at være. I vilde ønske at se eders Børn og Børnebørn klynge sig omkring eder, og trøste og velsigne eder; at spise og drikke ved eders Bord, og fylde eder med den Tilfredshed, at I have plantet en ny Generation paa Jorden. Dette vil tage mange Aar; men om I vilde hver tage eder en god, ærlig og oprigtig Pige, og ved det hellige Alter i Herrens Hus træde ind i Ægteskabet, lade ham sammenknytte eders Hjærter, og derpaa begynde Livets Gerning tilsammen, da ville I begynde at være lyksalige.

Jeg erindrer saa tydeligt, som om det var i forrige Uge, den Gang jeg ægtede min Hustru og lejede et Værelse, hvori min Hustru og jeg begyndte at holde Hus. Vore Mangler vare ikke mange; vore Midler

vare indskrænkede; men vi havde Fødemidler nok og kunde føle os tilfredse og lykkelige med hverandre. Jeg erindrer den første Gang jeg bøjede mig i Bøn i det Hus, jeg havde lejet til Beboelse. Lad mig sige eder, jeg følte mig mere mandig end nogensinde før i mit Liv. Da jeg var ugift og vandrede omkring som en Ældste, maatte jeg enten finde Venner, eller gøre Folk til mine Venner; thi det er enhver Ældstes Pligt at gøre Folk til sine Venner, hvis de ikke i Forvejen ere det. Sommetider kunde jeg tænke, at maaske jeg var dem i Vejen; og naar jeg ikke befandt mig vel og var syg, var jeg naturligvis nødsaget til at ty til fremmede for Hjælp, og fik den gerne. Men jeg følte mig aldrig fremmed i mit eget Hjem.

Nu, mine kære unge Brødre, til hvem jeg nu retter mine Bemærkninger, I burde være Mænd iblandt Menneskene; I burde være Ældster blandt Israels Ældster; I burde have Hustruer og Hjem, hvor I kunne samle omkring eder alt, hvad der gør Livet behageligt og lyksaligt, og hvor I kunne faa den Forjættelse opfyldt, at hvor to eller tre ere forenede i Bøn om nogen Ting, da skal det gives dem. Jeg erindrer, hvorledes vi den Gang bad Herren om at vi maatte have Børn, der vilde blive gode, lydige og tjenstvillige, og som vilde elske Herren og vandre paa hans Stier. Han gav os ogsaa saadanne Børn. Saaledes følte vi, naar vi paakaldte Herren og bad ham om, hvad vi behøvede, og vi arbejdede os frem, saa godt vi kunde. Herren var med os og stod os bi, saa at vi, da de Hellige maatte forlade Staden Nauvoo, vare i Stand til at efterlade til vore Forfølgere et smukt og bekvemt grundmuret Hus med Have, og et tilhørende Stykke Jord, godt indhegnet og opdyrket, og alt fri for Gæld.

Atter, da Profeten Joseph Smith blev dræbt, var Spørgsmaalet, hvorledes skulde vi fuldføre Templet. Jeg erindrer, at Ældster blev udsendt i de forskellige Grene af Kirken for at samle Midler dertil, og jeg blev saaledes sendt til Michigan. Det var afgjort, at Templet maatte fuldføres, ellers kunde vi ikke erholde vore Begavelser eller lære de Ting, der hidtil havde været skjult for Menneskene. Hvad kunde der gøres? Da vi kom tilbage, kaldte Præsidenten os sammen, og fortalte os, hvorledes Forholdene vare. Jeg erindrer tydeligt, at Brødrene, den ene efter den anden traadte frem og tilbød alt, hvad han ejede, for at faa Templet fuldført, og jeg var taknemmelig til Gud, at jeg kunde være en iblandt dem. Nu ere Forholdene jo anderledes, end de vare den Gang. Men saaledes ønsker en god ung Mand at være. Hvis han har fuld Tro paa Evangeliet, ere de Hellige for ham som Slægtninge og Venner, og han ønsker at være en Mand iblandt Mænd — en hellig iblandt de hellige. Hvilken Velsignelse vil det ikke være for eder, I unge Mænd, naar I blive gamle, at have en retfærdig Slægt omkring eder, som vil bestræbe sig paa at adlyde eders gode Raad og Formaninger, efter at I selv

maa forlade denne Prøvestand. Husk paa, unge Mænd, at eders Levetid ikke alene er i Dag, i Aar, eller de næste faa Aar. I gøre kun her en Begyndelse paa det Liv og den Uforkrænkelighed, som Evangeliet lærer os om, hvor vi skulle staa som Hoved for en retfærdig Slægt. Fader Abraham blev et Hundred Aar gammel, førend han fik en Søn, og se, hvorledes Herren har ophøjet ham. Hans Navn, hans Afkom, hans Slægt er her og hans Blod er i eder. De Forjættelser, der blev given ham og hans Søn Isak, og siden efter Jakob, ere blevne fornyede paa eders Fædre og de trofaste i disse sidste Dage. Staar derfor op, unge Mænd, og anvend dem. De vente paa eder.

I mine egne Erfaringer erindrer jeg tydeligt, hvorledes vi en Gang behøvede nogen indviet Olie. Jeg tog en Flaske Olie hen til Præsident Young i Nauvoo, og bad ham om at indvie den, hvilket han ogsaa gjorde. Da sagde han: „Næste Gang, du ønsker Olie indviet, da gør det selv." Saaledes er det, man gør Fremskridt. En ung Mand bliver Fader og Forsørger, og han behøver at berede sig paa det Ansvar, der hviler paa ham i den Stilling; at han kan velsigne sine smaa Børn, efterhaanden som de komme til Verden, og indvie Olien, naar det er nødvendigt. Jeg følte Kraften af hans Ord, da han sagde, at jeg selv kunde indvie Olien. Kunde jeg gøre det? Vilde Gud høre mig? Han bød mig at gøre det, og jeg gjorde det, og saaledes gaa vi Trin for Trin fremad i Herrens Værk.

Jeg erindrer ligeledes den første Gang jeg var hos Præsident Brigham Young og tog Logi hos ham om Natten. Da det var paa Tiden at holde Aftenbøn, anmodede han mig om at bede. Jeg var kun en Dreng, og jeg vendte mig mod ham og sagde: Præsident Young, jeg ønsker helst at De vilde bede; De kan gøre det bedre end jeg kan. O, Du kan bede godt nok, svarede han; prøv det kun. Derpaa bøjede jeg mig, og bad saa godt jeg kunde. Saaledes maa vi berede os for enhver Pligt, efterhaanden som vi skride fremad. Jeg vilde ønske, at nogle af disse unge Mænd, vi have iblandt os, der næppe vide, i hvilken Retning de skulle vende sig, eller hvad de skulle gøre, vilde tage Mod, og „gøre hvad der er ret, og saa lade Følgerne komme"; og ligesom eders Fædre have gjort, gaa og bliv til Mænd, og gør hvad der vil være ærbart for eder og eders Børn at ihukomme!

Disse Principper ere alle vigtige; og hvis de unge forstod, hvor vigtige de ere, vilde der ikke vises saa megen Ligegyldighed angaaende disse Ting. I burde indgaa i den Forening, hvorom jeg har talt, med det faste Formaal, at erhverve eder Lyksalighed og Ophøjelse i det tilkommende Liv; at opnaa de Glæder og Velsignelser, I deltog i, førend I kom her paa Jorden; at I maatte faa fuld Arvelod i det Liv, som er evigt; og tage fat paa Guds Værk, som om I ønskede at være Guds Mænd og Guds Kvinder. Glemmer aldrig den Sti, mange af eders

Fædre og eders Mødre har maattet betræde for at naa det Maal, hvor I nu finde dem. Betragter eders Stilling, som den er i Dag. Udsigterne for eder til at erhverve eller danne Hjem nu, ere aldeles ikke at sammenligne med dem i de gamle Stater. Der er ingen Mulighed for eder at komme til at gennemgaa de haarde og prøvende Omstændigheder, mange af eders Forældre har maattet gennemgaa for at komme her og gøre Utah til, hvad I finde det at være i Dag. Værer da modige og brave, og tager fat paa det Arbejde, som er eders Pligt at udføre.

Den første Befaling, vi have nogen Beretning om, at Gud gav til Adam, var, at blive mangfoldig og opfylde Jorden og tage den i Besiddelse, og den samme Udtalelse er lige saa gældende og passende for de Sidste-Dages Hellige i denne nye Verdensdel, som den var, da den først blev given til Adam. Jeg vilde ønske, at I vilde lægge Vægt paa disse Ting og sætte dem i praktisk Udførelse. Vi burde leve ved ethvert Guds Ord og ethvert Sandheds Princip, der er os givet. (Fortsættes.)

Din Fader, som ser i Løndom.

Gud kender alle Ting, ogsaa dig og dine Tanker — det gode saavel som det skrøbelige i dig. Dine Vanskeligheder, dine Bestræbelser, Held eller Ulykke, dine Glæder og Bekymringer ere aldrig skjulte for ham, som har dig i sin Varetægt. En Dr. Mathews meget trøstende sagde i en af sine Prædikener for kort Tid siden: „Der er megen Elendighed i Englands Besiddelser, hvorom den gode Dronning Victoria er ganske uvidende; men der er en Hersker, som er bekendt med alle Menneskets Genvordigheder, og hos hvem disse Bekymringer fremkalde Følelser af Medlidenhed." Dersom du er et oprigtigt Menneske, vil disse Tanker sikkert være dig til Trøst og Opmuntring. Dine Medmennesker kunne maaske gaa dig forbi uden at blive opmærksom paa din Trang eller dine Bekymringer, eller om de end lægge Mærke til dem, kunne misforstaa dine Handlinger og fejlagtigen bedømme dine Hensigter og din Karakter; men din himmelske Fader vil aldrig lade dig slippe bort fra hans vaagende Øje eller dømme dig uden Sandhed og Retfærdighed. Vær derfor ved godt Mod og fæst Tillid til ham, endog under de mest prøvende Omstændigheder! thi han sender ingen bort uhørt, som ydmyger sig for ham og beder ham om Hjælp. Han har tillige Magt til at hjælpe sine Børn under de vanskeligste Omstændigheder, paa en Maade, som Verdens Børn ikke kende eller kunne tro; kun den, som kender ham og sætter sin Tillid til ham, kan vente hans Hjælp i Nødens Stund.

(Improvement Era.)

Den 1ste November 1899.

Een Gud og alles Fader.

Alle Religionspartier, som bekende sig at være Kristne, bruge dette Udtryk: „Som der er een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader" (Eph. 4, 5.—6.), men forklare dog denne ene Gud paa forskellige Maader. Hos de ældre kristne Sekter forklares han som bestaaende af tre Personer: Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke de dog sammenføje til een og adskille igen efter eget Behag paa en mystisk Maade, som ingen kan fatte ved at bruge den Fornuft, Herren har givet hvert Menneske. Andre sige, at alene Faderen er Gud, og Sønnen kun Menneske, medens de holde den Helligaand for at være en vis Kraft eller Virkning, som Menneskene kunne tage til sig og benytte, naar de ønske den. Hvad der skal forstaas ved Benævnelsen Gud, er maaske det første vigtige Spørgsmaal, der maa besvares. Vi maa have et Svar, som ikke strider imod Fornuften. Det er let for hvert Menneske at fatte og indrømme, at der maa være en højere Intelligens og Kraft, end den han selv besidder, til at skabe, styre og opholde det skabte, som vi se alle Vegne. Verdens ældste Historie (Bibelen), som er gaaet i Arv hos Menneskene fra Slægtens tidligste Tider til vore Dage, bærer Vidnesbyrd om, at Gud skabte Mennesket i sit Billede, hvilket er det første Bevis paa Guds Lighed med Mennesket. Den samme Historie beretter, at han ved forskellige Lejligheder gæstede Jorden og viste sig for Mennesker, altid i Skikkelse af et Menneske. Han fortalte dem, hvem han var, og omtalte sin Magt og Evne til at velsigne og forbande, ja endog til at udrydde al Skabningen. Disse Vidnesbyrd ere berettede af Slægternes bedste Mænd, der besad største Kærlighed for Gud og deres Medmennesker, og maa derfor agtes som troværdige. Den samme Gud lod forkynde forud, at hans Søn skulde komme til Verden i Tidernes Midte — komme som Menneske; bo, handle og leve som andre Mennesker, og han stadfæstede disse Forudsigelser ved Englesendebud. Sønnen kom, blev født som Menneske af et Menneske; og da han i sin 30 Aars Alder lod sig døbe af Johannes i Jordans Flod, vidnede Faderen for de tilstedeværende, ved sin egen Røst, om sin Søns Ægthed, sigende: „Denne er min Søn den Elskelige, i hvem jeg haver Velbehag." Her have vi nu to Personer, den ene, Gud Faderen, vidnende om sin Søn, paa hvem tillige et Tegn var set, nemlig (i Følge Bibelens Ord) den Helligaand i Skikkelse som en Due. Denne Røst og dette Tegn maa have gjort et uforglemmeligt Indtryk paa de tilstedeværende. Sønnen gjorde mange

kraftige Gerninger blandt Menneskene, og ingen Kristen vil modsige, at det var Gud Faderens Røst, der hørtes — Abrahams, Isaks, Jacobs og Profeternes Gud, som talede, saa at Menneskene ingen Undskyldning skulde have for at forkaste hans Søn.

Faderen og Sønnen maa staa i Forhold til hinanden i Overensstemmelse med, hvad Fornuften har lært Menneskene siden Slægtens Begyndelse. Al Skabningen avler efter sit Slags, og vi have aldeles ingen Grund til at tænke os, at denne store universale Lov standser her. Den maa være et Princip, der har sit Udspring fra Evighederne. Kan noget være Søn af Gud, som ikke er ham lig? Fornuften studser og siger nej. Kunne to Personer blive til en Person? Igen svarer Fornuften nej. De maa være evig særskilte Væsener, og ere kun eet i Sind, i Villie; ens i Skikkelse, Natur, Beskaffenhed, Egenskaber o. s. v. Guds Søn lærte Menneskene, at tragte efter at blive ham lig i Fuldkommenhed — lig Gud i Renhed, Kærlighed, Visdom og Kundskab; og ønske vi ikke ligeledes af vore Børn, at de maatte mindst opnaa, hvad vi have opnaaet af hvad, der er godt og prisværdigt? Vilde Gud ved sin Søn Jesus byde os at tragte efter noget, som var os umuligt at opnaa? Igen svarer Fornuften nej; thi han er vis og god. Vilde han lære os at kalde ham Fader, hvis han ikke var vor Fader? Nej, han kan gøre godt, men han kan ikke lyve eller bedrage? Altsaa se vi, at der er en Mulighed for Mennesket at blive Gud, Faderen, lig; følgelig er det ikke fornuftstridende, at mange en Gang ville opnaa det Maal. Men siger en, der vilde da være mange Guder; hvor vilde de faa deres Herredømme og bruge deres Visdom og Magt? Vi svare, vend dit Blik mod Himlen en stjerneklar Aften, og lad Fornuften svare, om der er Plads for flere Guder til at beherske Rummets utallige Kloder og Systemer, og skabe Millioner andre Verdener. Hvo kender Himmelrummets Uendelighed og Indhold?

Frelseren sagde: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare.“ (Matt. 11, 27.)

Folket, iblandt hvilket Frelseren vandrede, kendte ham kun som Menneske, men Faderen kendte ham som sin eenbaarne Søn, der havde Arv med ham i Magt og Herlighed, og derfor var han Gud ligesom Faderen. Kun han selv og dem, som han vilde det aabenbare, kendte Faderen; ligesaa er det i Dag. De fleste tænke sig, at han kun er en Kraft, en usynlig Aand, et Væsen af en eller anden Slags af umaadelig Omfang, og ikke bestaar af Dele, som Sønnen, den Enbaarne, og alle Guds andre Børn. Dog skal han virkelig være vor Fader, og vi hans Børn. Mon han, som er algod, alvis og alkærlig, skulde kunne lade sine Børn forblive forevigt i Blindhed, Mørke og Uvidenhed om sig selv som Fader; eller forhindre sine lydige og tjenstvillige Børn i at gøre al

mulig Fremgang, ligesom han selv maa have gjort? Nej, i selve Ordet Barn ligger den Tanke, at Barnet maa vokse og en Gang blive lig Faderen. Vi undlade med Villie her at omhandle Ideen om en himmelsk Moder. Men lovet være Herren for Evangeliets Lys, der oplyser vor Forstand overensstemmende med Fornuften, hvilken vi ogsaa have arvet efter vor himmelske Fader. F. C.

Afløsning, Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: John E. Groberg, John P. Løfgren, Alfred Hansen, James Jensen, P. J. Sandberg, David Blomquist, Jens Larsen, Arnold Nielsen, Joseph Jensen, John Petersen.

Den 16de Oktober ankom fra Zion følgende Missionærer i god Velbefindende: Herman F. F. Thorup fra Salt Lake City og Sven J. Nielsen fra Pleasant Grove, Utah. Ældste Thorup beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference og Ældste Nielsen i Skaane Konference.

Ældsterne John H. Anderson og John H. Carlén løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Skaane Konference. Ældste J. Johnson løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Göteborg.

Det første af Konferencens Møder begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i de Helliges Forsamlingslokale i Plantagegade Nr. 15. Lokalet, som var smukt dekoreret, gjorde straks et behageligt Indtryk.

Af Missionærer fra Zion var der tilstede: Missionspræsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Charles E. Forsberg, Ældsterne C. F. Carlson, John Johnson, Louis E. Ericson, Noah S. Pond, Adolph F. Elggren, A. H. Bergman, Louis K. Anderson, Gustaf A. Anderson, Ole Akerlund, August W. Ossman, Carl O. Winkler, Gustaf Johnson, A. H. Ericson, G. A. Anderson, Alexander Oblad, John H. Quist, Isak Peterson, James L. Jensen, John W. Larson og Alfred Anderson. Præsident Forsberg bød de forsamlede velkommen, og ønskede Herrens Velsignelser over dem. Flere af Ældsterne bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse til Jorden og de Velsignelser, der flyde til enhver, som underkaster sig Lydighed til dets Love.

I Mødet Søndag Formiddag den 1ste Oktober talede andre af Missionærerne, og Præsident Andreas Peterson foreslog paa sædvanlig Maade

Kirkens almindelige Autoriteter og den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse, samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christenson og H. F. Fernstrøm som Skrivere og Oversættere for „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan«, og Chas. F. Forsberg som Præsident over Göteborgs Konference og Forstander for Göteborgs Gren. Hvert Forslag vandt enstemmigt Bifald. Præsident Peterson talede en kort Tid om Bønnens Nødvendighed og Værd i Hjemmet.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, og flere af Missionærerne fik Lejlighed til at tale; Præsident Forsberg omhandlede Kristi Forsoning og de Velsignelser, den har bragt Menneskeslægten.

I Aftensmødet Kl. 7½ holdt Præsident Andreas Peterson en Tale om Menneskets Forudtilværelse, Hensigten med hans Komme her paa Jorden, og de dødes Opstandelse. Sangkoret under Ledelse af Broder Niels Søderberg gjorde meget til at oplive Møderne.

Mandagen den 2den Oktober Kl. 10 Fmd. blev der holdt et Præstedømmemøde, hvor Missionærerne afgav Rapporter om Arbejdet i de forskellige Grene. En samlet Rapport blev oplæst af Præsident Forsberg, hvilken viste, at Konferencen bestod af 8 Grene, hvori virke 22 Missionærer, der siden sidste Konference havde udspredt 12,273 Skrifter og 204 Bøger; besøgt 10,822 fremmedes Huse; holdt 2622 evangeliske Samtaler og 357 Møder; der var 50 døbte, 17 emigrerede, 1 bortflyttet, 3 udelukkede, 4 døde og 5 Børn velsignede.

Missionærerne bleve beskikkede til deres fremtidige Arbejdskredse som følger: til Göteborg Gren, Charles E. Forsberg, John Johnson, Louis E. Ericson; Wingaker Gren, Noah S. Pond, Gustaf A. Anderson og Emil Anderson; Norrköping Gren, A. H. Bergman, A. H. Ericson og August W. Ofsman; Skofde Gren, John H. Quist, Isak Peterson og G. A. Anderson, Westervik Gren, Carl O. Winkler og John W. Larson; Halmstad Gren, J. L. Jensen og Louis K. Anderson; Troldhættans Gren: Ole Akerlund og Alfred Anderson; Jönköping Gren, Gustaf Johnson og Alexander Oblad. Præsidenterne Andreas Peterson og Chas. E. Forsberg gav derpaa Missionærerne de nødvendige Instruktioner og Raad for Arbejdets Fortsættelse, og udtrykte deres Tak for den Flid og Iver, hvormed Missionærerne havde virket for Herrens Sag og Værkets Fremgang.

Om Aftenen var der et Søndagsskolemøde, hvor de, der tog Del i Programmet viste deres Interesse og Tjenstvillighed for denne Del af Herrens Værk, og det Arbejde, der er bleven udført, er højst rosværdigt, og vil sikkert bringe Velsignelser til baade Lærere og Elever.

A. H. Bergman, Skriver.

Konferencen i Aalborg.

Den 7de og 8de Oktober blev der afholdt Konferencemøder i Aalborg Konference, hvortil der var tilstede af Missionærerne fra Zion: Præsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Morten Jensen, Eldsterne Joseph Nelson, N. C. Christensen, Christian Petersen, J. Thomsen, H. J. Hansen, Ole Petersen, M. P. Andersen, Peter Jensen, Hans P. Jensen, E. L. Ottesen, Christian Olsen, Søren C. Christensen, James Poulsen og Jens Christiansen. Fra Aarhus var P. S. Nielsen, A. A. Larsen, J. P. Mortensen og L. Lauritzen tilstede.

Det 1ste Møde blev holdt Lørdagaften Kl. 8. Efter Sang og Bøn bød Præsident Jensen de forsamlede velkommen, hvorefter Eldsterne Chr. Petersen, H. J. Hansen, N. C. Christensen, J. P. Mortensen og E. L. Ottesen fik Lejlighed til at tale til Forsamlingen.

Søndag Formiddag Kl. 10 talte Søren C. Christensen, M. P. Andersen og Jens Christiansen om Evangeliet og vidnede om at have deltaget af dets Lys. Præsident Andreas Peterson foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse og ligeledes Præsidentskabet over den europæiske Mission; Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission; F. Christenson og H. F. Fernstrøm som Skrivere og Oversættere for „Skandinaviens Stjerne" og »Nordstjärnan«; Morten Jensen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren. Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Søndag Eftermiddag fortsattes Møderne i Salen paa Hotel National, begyndende med Sang og Bøn. Præsident M. Jensen talede til Forsamlingen om Nødvendigheden for at lære, hvilken af de mange Lærdomme, der nu findes, er Kristi sande Evangelium, eftersom der kun er en frelsende Tro. James Thomsen viste af Skriften at et stort Frafald skulde ske efter Apostlenes Tid; at Evangeliet blev i Følge Profetiens Ord borttaget fra Jorden og efterlod Folket i Mørke og Dunkelhed for mange Aarhundreder.

Søndag Aften Kl. 7½. Præsident Peterson talede til de forsamlede om Guds Personlighed og viste, at den Gud de Sidste-Dages Hellige dyrke, er ham, som skabte Menneskene; som besøgte Abraham, Jacob og Moses; den om hvem det nye Testamente vidner. Det er ved Lydighed til hans Love, at Jordens Slægter ville blive frelste. Konferencen afsluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag blev der holdt et Præstedømmemøde, hvori Eldsterne aflagde deres Rapporter om Missionens Tilstand og Værkets Fremgang, samt modtog Instrukser for Fremtiden. Af Rapporterne viste det sig, at der var 3 Grene, hvori virkede 19 Eldster fra Zion; disse havde omsat 7131 Skrifter og 103 Bøger; holdt 4240 evangeliske

Samtaler og 176 Møder; besøgt 7326 Huse; med Indbydelse 1655. Der var 18 bleven Kirken tillagt ved Daab og 10 Børn velsignet. Kirkens forskellige Organisationer vare i en god Forfatning i alle Henseender, og Værket skred fremad. Missionærerne beskikkedes til at virke i de forskellige Grene som følger: i Aalborg Gren, Morten Jensen og Joseph Nelson; i Frederikshavns Gren, Martin Jensen og Sven J. Nielsen; i Hjørring Gren, James Thomsen og Hyrum J. Hansen; i Brønderslev, Ole Petersen og James Poulsen; i Ulsted, M. P. Andersen og H. P. Jensen; i Løgstør, E. L. Ottesen og Christian Olsen; i Thisted, H. P. Jensen og Peter Jensen; i Torderup, Jens Christiansen; Mødet blev afsluttet med Sang og Taksigelse.

Mandag Aften var der et Møde af Søndagsskolen, hvor det viste sig, at et godt Arbejde blev udført af dem, som toge Del deri. Præsident Peterson talede opmuntrende til de tilstedeværende med Hensyn til vedvarende Flid og Iver for Skolens Fremgang.

Joseph Nelson, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 303.)

Oldtidsamerikanernes Skriftsprog. Foruden disse verdslige Beviser paa Mormons Bogs Troværdighed er dens egen Overensstemmelse med de nyere Opdagelser om disse gamle Folkeslags Skriftsprog ogsaa et stærkt Bevis. Profeten Nephi siger, at han skrev sin Beretning paa Pladerne i det ægyptiske Sprog, og ydermere siger han, at Labans Messingtavlers Optegnelser vare skrevne i samme Sprog. Mormon, som forkortede sine Forgængeres vidtløftige Optegnelser, og forfærdigede de Plader, hvorfra den nye Oversættelse er skrevet, brugte ligeledes de ægyptiske Skrifttegn. Hans Søn, Moroni, som fuldførte Beretningerne, erklærer dette. Men i Bemærkelse af Forskellen mellem Skrifterne af hans Tid og det, som var skrevet tidligere, tillægger han Skylden til Tidernes naturlige Omskiftninger, og omtaler sin egen Optegnelse og sin Faders (Mormons) som at være skreven i det „forbedrede ægyptiske Sprog".

Lader os nu betragte Dr. Le Plongeons Vidnesbyrd, som erklærer sin Opdagelse af et helligt Alfabet blandt Maya-Indianerne i Mellemamerika, hvilket han paastaar at være i Virkeligheden det samme som det ægyptiske. Han siger, at Grundtrækket i Maya-Indianernes hellige Sprog har megen Lighed med det ægyptiske; og han udtaler med Frimodighed sin Overbevisning om, at de to Folkeslag fik deres Skrifttegn fra en og samme Oprindelse. En anden Autoritet siger: „Oldgranskerens

Øje kan ikke undgaa at blive henledet til og beskue de frembragte Beviser paa Tilværelsen af to store Grene af det hieroglyphiske Sprog — der begge have en paafaldende Lighed med det ægyptiske, og dog ere kendelige fra dette paa visse Amerika tilhørende Karaktertræk."

Men det ægyptiske er ikke det eneste af Østens Sprog, man finder repræsenteret i Levningerne af amerikanske Oldsager. Det hebraiske forekommer i Forbindelse dermed i en ikke mindre Betydenhed. At Lehis Efterkommere skulde have brugt det hebraiske Sprog er ganske naturligt, eftersom de vare af Israels Hus, udvandrede til det vestlige Fastland direkte fra Jerusalem. At Færdigheden i at læse og skrive dette Sprog beholdtes blandt Nephiterne indtil deres Udryddelse ses tydeligt af Moronis Udtalelse angaaende det Sprog, hvori Mormons Optegnelse var skrevet: „Og se, vi have skrevet denne Optegnelse i Overensstemmelse med vor Kundskab om de Skrifttegn, som iblandt os ere kaldte de forbedrede ægyptiske, hvilke ere nedarvede og forandrede af os efter vor Talemaade. Og dersom vore Plader havde været store nok, skulde vi have skrevet paa hebraisk. Men det hebraiske er ogsaa bleven forandret af os; og dersom vi kunde have skrevet paa hebraisk, se, da vilde der ingen Ufuldkommenheder have været i vor Optegnelse." Mange Opdagelser af Graveringer og Skrifter i forandrede ægyptiske Skrifttegn berettes fra forskellige Egne i Amerika; og blandt Talesprogene af nogle af de indfødte Folkeslag har man ogsaa truffet paa en fordrejet Form af det hebraiske Sprog.

Følgende Eksempler ere Uddrag fra en meget interessant og belærende Samling af Beviser, udarbejdet af Ældste George Reynolds. Flere af de spanske Forfattere paastaa, at de indfødte i nogle Dele af Landet fandtes at tale et forvendt hebraisk Sprog. La Casas stadfæster dette med Hensyn til Beboerne af Øen Haiti. Lafitu skrev en Bog, hvori han paastaar, at det karibiske Sprog var oprindelig hebraisk. Isak Nasci, en lærd Jøde i Surinam, siger om det Sprog, der tales af Folket i Guiana, at alle Substantiverne ere hebraiske. Spanske Forfattere fortælle om en tidlig Opdagelse af hebraiske Skrifttegn paa det vestlige Kontinent. Malvenda siger, at de indfødte paa Sankt Michael havde Gravstene, som Spanierne gravede op; der bar hebraiske Skrifttegn. Mellem Aarene 1860 og 1865 fandt man paa forskellige Steder i Ohio fire Stene graverede med hebraiske Skrifttegn. En af disse bar en graveret Opskrift af de ti Bud i en forkortet Form. Pergament er ogsaa bleven fundet med Tekster fra gamle Skrifter paaskrevne i ægyptiske Skrifttegn.

I alle saadanne Opskrifter ere Skrifttegnene og Sproget beslægtede med den ældste Form af det hebraiske Sprog, og viser ingen af Vokaltegnene og Endebogstaverne, der blev indført i det hebraiske paa det østlige Fastland efter Fødernes Tilbagekomst fra babylonisk Fangenskab.

Dette passer til det Faktum, at Lehi og hans Folk forlod Jerusalem kort før Fangenskabet, og derfor ogsaa førend disse Forandringer indførtes i det skrevne Sprog.

En anden Prøve. Lad ikke den, der læser Mormons Bog, give sig tilfreds med saadanne Beviser, som ere blevne citerede angaaende denne berygtede Opskrifts guddommelige Ægthed. Der er lovet os en mere sikker og kraftig Maade, hvorpaa vi kunde kende, om denne mærkværdige Bog er sandfærdig eller et Bedrageri. Ligesom andre hellige Bøger maa Mormons Bog forstaas ved Inspirationens Aand, hvorved den er skreven, og denne er en Gave af Gud. Men denne Gave, kostbar som den er, er lovet enhver, som vil tragte efter den. Lader os derfor paaminde alle om det Raad, den sidste af Bogens Skrivere, nemlig Moroni, giver; han, den ensomme Skriver, som beseglede Bogen, og som senere var Engelen, der genbragte den: „Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg eder til at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjærte og med sandt Begær, samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden for eder formedelst den Helligaands Kraft, og formedelst den kunne I kende Sandheden i alle Ting." (Fortsættes.)

De Smaa i Hjemmet faa ikke altid den Opmærksomhed af deres Forældre, som de tilkomme. Mange Forældre synes ikke at paaskønne den store Velsignelse, Herren har forundt dem, idet han har givet dem de Smaa i Varetægt til at undervise, føde, klæde, holde ren og elske. De erindre kanske ikke ofte nok Frelserens Ord, da han sagde: „Saa meget, som I have gjort for en af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig." Visseligen kunne disse uskyldige Smaa med Rette regnes iblandt Kristi mindste Brødre i Ordets Betydning, og have Krav paa alt det gode, det staar i vor Magt at gøre dem. Forældrene burde altid se til, at de Smaa have noget at beskæftige sig med, som enten er nyttigt eller interessant for Barnet. De kunne lære at tegne paa en Tavle eller Papir; enhver Moder og Fader kan vise dem, hvorledes de kunne gøre en Begyndelse i Tegning, om end den ikke er saa mesterlig udført. Tegn en Hest, Ko, Kat, Gaas, Barn, Hus, Træ eller hvad som helst til at eftergøres af Barnet. Giv den lille Pige en Synaal med Traad og en pæn Klud at sy paa og sprætte op igen. Giv større Børn en Farvelade og lær dem at anvende Farverne — men ikke i hverandres Ansigter. Led deres Tanker til noget nyttigt eller smukt og I ville snart høste Glæde deraf. Forsøm ikke denne lille Pligt; Barnets Tid kan muligen være meget kostbar. Bliv ikke træt af deres enfoldige Spørgsmaal, og brug ikke fornærmelige Udtryk mod dem! Elsk dem, og da ville de elske eder! F. C.

Tidens Omveksling.

Vaarens Skønhed er forsvunden,
Som'rens Varme er forbi,
Løvet visner nu i Lunden —
Dækker blødt den krumme Sti.
Nattergalens søde Toner
Nu ej mere høres kan;
Mørke, Storm og Taage troner —
Tykt indhyller Sø og Land.

Vaarens Flor nu mer ej smykker
Aaben Vang og grønne Lund;
Skybetynget Luft os trykker
Nu ved Dag og Aftenstund.
Haabet, som i Livets Morgen
Svulmede udi i vor Barm,
Svinder bort for Verdenssorgen,
Som fordunkler Livets Charm.

Er da al Naturens Ynde
Vegen bort med Vaarens Flugt?
Som'rens Varme vil fremskynde
Høsten med sin modne Frugt.
Havde vi ej Vint'rens Kulde —
Sne og Slud, som følger den —
Aldrig kunde vi tilfulde
Skatte Vaarens Gunst igen.

Haabefuld lad os begynde
Sommer, Vinter, Høst og Vaar;
Hver en Aarstid har sin Ynde,
Hver en Modgang Ende faar.
Skyen maa for Solen svinde —
Nat for Dagen fare hen —
Taarer, som paa Kind mon rinde,
Glæden tørrer bort igen.

Alt det skønne lad os søge —
Sommer, Vinter, Høst og Vaar —
I det gode os forøge,
Om end Verden mod os gaar.
Verden er vor kolde Vinter,
Livets Storm dens Sne og Is,
Evig Vaar os hisset venter
Efter saligt Paradis.

Se! saaledes er vor Vandring
Her i Livets skønne Vaar;
Dag for Dag vi se Forandring,
Til vi Gravens Kammer naar.
Mon vi da som Vaarens Plante
Vaagne skal med Dydens Krans?
Staa med Lammets Segl i Pande
Sejerrig i Himmelglans?

C. J. Kempe.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1899.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).